

TEKNOLOJİ TİMİ

Dijital Günlükler

Yaşar
Bayraktar

Çizer:
Merve Topal

KAPIYI KORUYAN KEDİLER

Merhaba!

Öncelikle tanışalım istersen: Ben Kadir. Arkadaşları-
mın tabiriyle “**Tekno Kadir**” de diyebiliriz! Tahmin
edersin ki teknolojiyle çok ilgilendiğim için bu lakabı
taktılar bana. Normalde lakap takmak güzel bir şey
değildir, ben de biliyorum. Ama nedense bu lakap çok
hoşuma gitti. Ben de kabullendim.

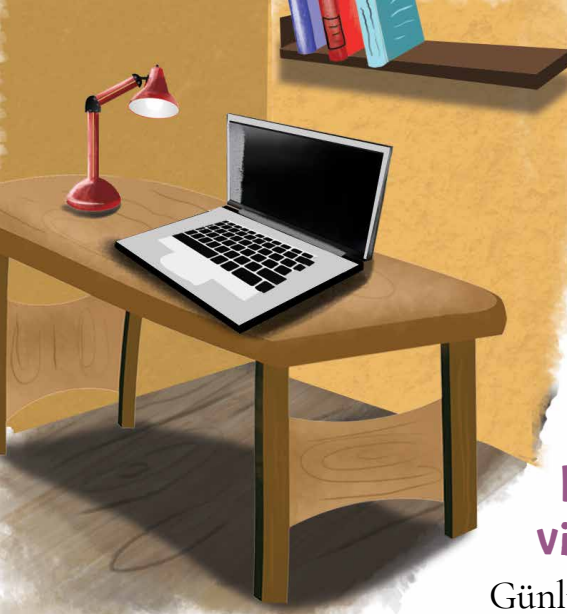
Türkçe dersinde öğretmenimiz, günlük tutmaktan
bahsetmişti geçenlerde. Öğretmenimiz günlük tutmak-

tan bahsedince, ben de günlük tutayım diye düşündüm. Her akşam, gün içinde yaşadığım olayları ve bu olayların bende oluşturduğu duyguları yazacağım. İşin en güzel tarafı, yazdığım anılar hiç unutulmayacak!

Eee, adımız Tekno Kadir'e çıkmış bir kere... Sıradan bir deftere günlük yazmak bana yakışmazdı. O yüzden ben de bu elektronik günlüğü, yani seni tasarladım. Adını da **"TEKNO GÜNLÜK"** koydum!

Bu günlük, diğer günlüklerden biraz farklı... Sıradan günlüklerde sadece yazı varken, benim günlüğümde resim ve video da bulunuyor.

Günlüğümü yazarken, çektiğim fotoğraf ve videoları da buraya kaydedeceğim. Böylece anılarım daha fazla akılda kalacak. Kim bilir, belki ilerde kitap bile olur bunlardan!

"TEKNO GÜNLÜK" hazır olunca, ben de yaşadıklarımı yazmaya başladım. Birkaç defa yazdım ama bir türlü ısınamadım. Yazacak bir şey bulamadım daha doğrusu. Ta ki bugüne kadar...

Evet, bugün öyle bir şey yaşadık ki, **"Bunları mutlaka birine anlatmalıyım!"** diye düşündüm. Kime anlatsam bana inanmazdı. Hatta deli olduğumu bile düşünebilirlerdi! Ben de bu sırrımı sadece sana anlatmaya karar verdim.

ÇOK MERAK ETTİN DEĞİL Mİ? TAMAM TAMAM, ANLATICIYORUM. DUR, HEYECANLANMA!

Bugün en samimi arkadaşlarım Mehmet ve Nadir'le çıkmaz sokağımızda, yani her zamanki mekânımızda top oynuyorduk. Bu çıkmaz sokak, bizim evin de içinde bulunduğu sokaktır. Çıkmaz olduğu için hiçbir araba sokağımıza giremez. Biz de rahat rahat oynarız.

Yine çok eğlenceli vakit geçiriyorduk. Ta ki topumuz komşu bahçeye düşünceye kadar. Evet, tüm macera topumuzun komşunun bahçesine düşmesiyle başladı...

Klasikleşen, **"KİM GİDİP ALACAK ŞİMDİ TOPU?"** tartışmamızdan sonra, her zamanki gibi beni gönderdiler. Ben de korka korka kapıyı çaldım. Çünkü ne zaman topumuz bahçesine düşse, Özlem Teyze bize çok kızardı. Bazen de topumuzu vermeyerek oyun vaktinin erken bitmesine neden olurdu. Dedim ya, çıkmaz sokak bizim tek oyun alanımız olduğu için topumuz da sürekli bahçelerine düşerdi. Neden kızdığını da hiç anlamazdım.

Komşumuz Özlem Teyze, iki kızıyla beraber yaşıyor bu evde. Üçü de hayvanları çok sever. Evlerinde birkaç tavuk ve elliden fazla kedi besliyorlar. Evet evet, yanlış duymadın: **ELLİ TANEDEN FAZLA KEDİ! ELLİDEN FAZLA**

DIYORUM, ÇÜNKÜ ÖZLEM TEYZE BİLE KAÇ TANE KEDİLERİNİN OLDUĞUNU BİLMİYORDUR KESİN!

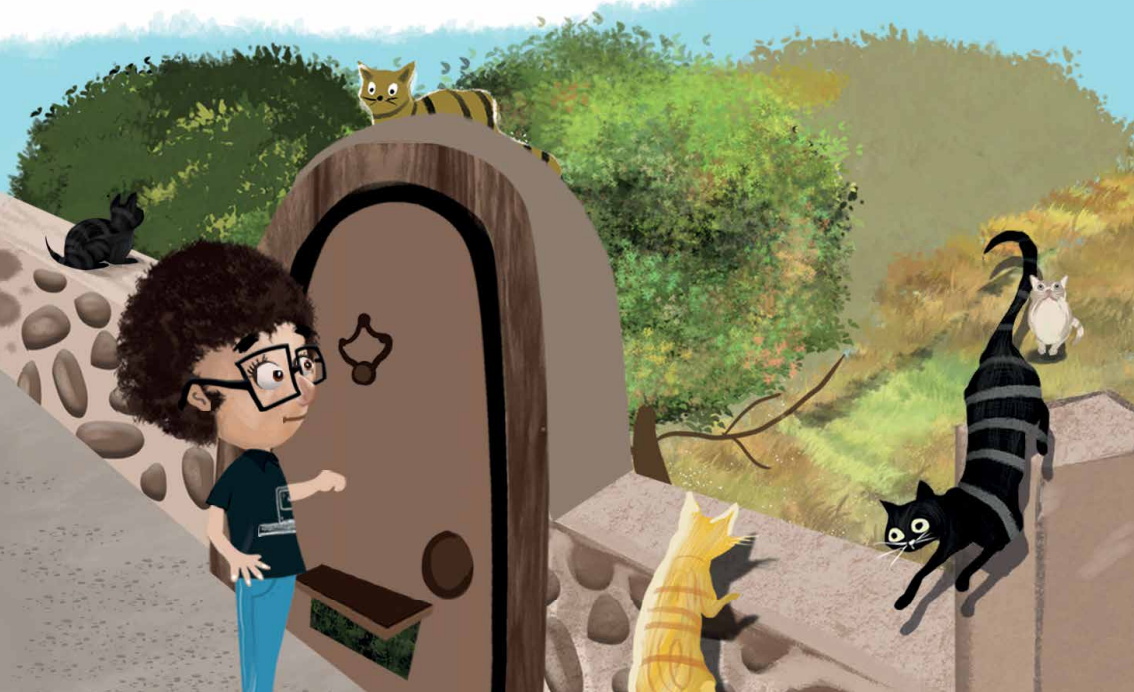

Tavukları anlıyordum aslında. Her ne kadar şehrin merkezinde de olsak, hayvancılıkla geçiniyor olabilirlerdi. **Zaten tavukların yumurtalarını pazarda sattıklarını duymuştum.** Ama

kedilere bir türlü anlam veremiyordum. Hem de bir tane değil, iki tane değil, elliden fazla kedi!

Evde kedi besleyen başka tanıdıklarım da var aslında. Ama üç kediye bile aynı evde görmemiştim. Üstelik besledikleri kediler öyle cins filan da değil, bildiğimiz sokak kedisi.

Kapıyı çaldım ama açan olmadı. **“Evde yoklar galiba,”** diye düşündük. Kapı açılmadığı için biz de topsuz kalmıştık. Daha önceden de benzer olaylar yaşadığımızdan, tecrübeliydik. Ne yapacağımızı çok iyi biliyorduk.

